

Sygn. akt VI Gz 162/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

przewodniczący: **SSO Renata Bober (spr.)**

SSO Anna Walus - Rząsa

SSO Beata Hass-Kloc

protokolant: asystent sędziego Agnieszka Wasilewska - Kardyś

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...)A. K.sp. j

przeciwko: D. G., F. K., N. T. i B. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego F. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt V Gc 1105/12 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012 r. /k.194/ Sąd Rejonowy w Rzeszowie, Wydział V Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty

Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 22 maja 2012 r. w stosunku do pozwanego F. K..

W uzasadnieniu wskazał, że nakaz zapłaty jest prawomocny w stosunku do tego pozwanego.

W/w postanowienie zaskarżył zażaleniem z dnia 12 lutego 2013 r. – data stempla pocztowego /k. 280/ dłużnik F. K. wnosząc o jego uchylenie w całości.

Pozwany zarzucił naruszenie przepisu art. 777 § 1 pkt 1 kpc poprzez nadanie nakazowi klauzuli, pomimo tego że nakaz ten nie został pozwanemu prawidłowo doręczony.

Pozwany podniósł, że w dniu 6 lutego 2013 r. otrzymał zawiadomienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia B. M. o wszczęciu przeciw niemu egzekucji w oparciu o w/w nakaz zapłaty zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, dowiadując się tym samym o wydaniu przeciwko niemu nakazu zapłaty.

Pozwany podniósł, że przesyłkę winno mu się doręczyć osobiście, doręczenie takie nie miało miejsca. Pozwany zastrzegł sobie możliwość uzupełnienia zażalenia po zapoznaniu się z aktami sądowymi. W dacie 14 marca 2013 r.

pozwany wniósł pismo procesowe oznaczone jako „uzupełnienie zażalenia”, w którym zakwestionował skuteczność i prawidłowość dokonanego doręczenia. Dalej wskazał, że w dacie awizacji przesyłki sądowej ani on ani jego żona nie przebywali czasowo pod adresem zamieszkania, na który dokonano doręczenia, stąd nie mógł odebrać przesyłki.

W odpowiedzi na zażalenie z dnia 15.04.2013 r. wierzyciel wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że doręczenia dokonano prawidłowo, przytaczając na tę okoliczność szeroką argumentację, podniósł też uchybienie terminowi do wniesienia przedmiotowego zażalenia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie zostało wniesione w terminie wynikającym z art. 795 § 2 kpc, a to w dniu 12.02.2013 r. /data stempla pocztowego/, podczas gdy odpis postanowienia z zawiadomieniem o wszczęciu egzekucji pozwany otrzymał w dacie 6.02.2013 r. /akta komornicze KM 66/2013/.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut braku skutecznego doręczenia pozwanemu F. K. nakazu zapłaty, był niezasadny. Okoliczności sprawy pozwalały na przyjęcie doręczenia zastępczego /art. 139 § 1 kpc/ dokonanego na adres zamieszkania pozwanego.

Zgodnie z art. 25 kc miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. O zamieszkiwaniu w jakiejś miejscowości można mówić wówczas, gdy występujące okoliczności pozwalają na wyciągnięcie wniosków, że określona miejscowość jest głównym ośrodkiem aktywności życiowej danej dorosłej osoby fizycznej. Nakaz zapłaty został doręczony na adres pozwanego wskazany w pozwie i potwierdzony dowodem z informacji Departamentu Spraw Obywatelskich, co do miejsca zameldowania pozwanego. Zaznaczyć przy tym można, iż zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, chociaż nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego, niejednokrotnie stanowić będzie cenną wskazówkę przy ocenie istnienia przesłanek określonych w art. 25 kc /I SA/Op 183/12 wyrok wsA 2012-07-19 w O. LEX nr 1218505/. Sam pozwany nie zaprzeczył, aby adres ul. (...) (...), W. nie był jego adresem zamieszkania.

W aktach sprawy na k. 77 zalega korespondencja zawierająca nakaz zapłaty przesłany F. K. na w/w adres jego zamieszkania.

Stosownie do art. 139 § 1 kpc w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Zgodnie natomiast z § 7 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym awizowaną przesyłkę przechowuje się w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy przez siedem kolejnych dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, o którym mowa w § 6.

Zgodnie z § 8 ust. 2 pkt 1,2 i 3 powołanego rozporządzenia jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po odbiór przesyłki dokonuje się powtórnej awizacji i powtórne zawiadomienie o możliwości jej odbioru w terminie kolejnych siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, zaznacza się dokonanie powtórnego zawiadomienia na adresowej stronie niedoręczonej przesyłki adnotacją "awizowano powtórnie dnia" i podpisem i przechowuje przesyłkę przez okres siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia powtórnego zawiadomienia.

W przedmiotowej sprawie po raz pierwszy awizowano przesyłkę w dniu 31 maja 2012 r., dzień powtórnego awiza wynikający z odcisku datownika to 8.06.2012 r. Datę tę poprawiono ręcznie na 11.06.2012 r. Następnie, co wynika z

adnotacji na przesyłce, zwrócono ją po upływie kolejnych siedmiu dni liczonych od tej późniejszej daty, a to w dniu 19.06.2012 r. Tym samym adresat miał po każdej z awizacji możliwość odbioru

przesyłki w przewidzianym siedmiodniowym terminie, bez względu przy tym, czy datą drugiej awizacji był 8 czy 11 czerwca 2012 r.

Powyższe pozwala na przyjęcie domniemania, iż przesyłka została doręczona z upływem ostatniego dnia drugiego z siedmiodniowych terminów, a to 18.06.2012 r.

Nakaz zapłaty wobec pozwanego F. K. stał się tym samym prawomocny, wobec skuteczności jego doręczenia i bezskutecznego upływu terminu do jego zaskarżenia. Zarzut naruszenia art. 777 § pkt 1 kpc poprzez nadanie mu klauzuli wykonalności był tym samym niezasadny.

Odnosnie treści pisma zatytułowanego „uzupełnienie zażalenia”, wniesionego po upływie terminu do wniesienia zażalenia Sąd miał na uwadze, iż nie jest dopuszczalne - pod pozorem uzupełnienia uzasadnienia - podniesienie po upływie terminu do wniesienia zażalenia nowego, odmiennego zarzutu /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r. I CZ 32/08/. Zaznaczyć tylko na marginesie zatem można, iż nowe fakty powołane w „uzupełnieniu zażalenia”, na okoliczność braku zawinięcia w odbiorze przesyłki, nie mogą być przedmiotem badania i rozważań w ramach zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności. Przedmiotem zażalenia o którym mowa w art. 795 kpc mogą być bowiem wyłącznie zarzuty formalne wskazujące na uchybienia przez Sąd przepisom procesowym o nadaniu klauzuli wykonalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił zażalenie na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Zarządzenie:

I. odpis postanowienia doręczyć powodowi i pozwanemu

II. po wykonaniu pkt I akta zwrócić do Sądu Rejonowego w Rzeszowie, Wydział V Gospodarczy